

Право на еутаназију или, како се још назива, "убиство из милосрђа" могло би у скоро да буде признато у Србији уз сагласност особе или пристанак њене породице.

Нацрт Грађанског законика (ГЗ), који ће до јула 2016. године бити на јавној расправи, предвиђа еутаназију као "право физичког лица на сагласни, добровољни и достојанствени прекид живота, који се може изузетно остварити, ако се испуне прописани хумани, психо-социјални и медицински услови".

"Услови и поступак за остваривање права на еутаназију прописују се посебним законом", каже Нацрт ГЗ-а.

У предложеном тексту се такође наводи да злоупотреба права на еутаназију, ради прибављања неосноване материјалне или друге користи, представља основ за кривичну одговорност.

Међутим, као алтернативу, Нацрт оставља јавности да у току расправе одлучи да се тај члан у потпуности избрише из завршне верзије кодификације, односно да се право на еутаназију уопште не предвиди.

Убиство из милосрђа у српском законодавству сада се сматра кривичним делом.

Зато ће се Комисија за израду Нацрта ГЗ, због комплексности остваривања права на еутаназију, које има, поред правних и медицинске, психолошке и социјалне аспекте, тек после одржане јавне расправе изјаснити о алтернативном предлогу на основу аргумената стручњака из различитих области и професионалних делатности.

Такође, евентуалним усвајањем основног предлога - за увођење права на еутаназију, извршила би се одговарајућа промена у Кривичном законнику.

О овом питању је средином децембра расправљала и секција за здравље Копаоничке школе природног права, која је подржала решење из Нацрта ГЗ.

Доктор Хајрија Мујић Зорић, која је научни саветник Института друштвених наука и уредник секције за здравље Копаоничке школе, рекла је Тањугу да ће секција препоручити да се питање активне еутаназије и даље расправља, као и да се разјасни питање пасивне еутаназије чији су облици, како је навела, код нас у пракси у некој форми присутни.

Она је објаснила да се код активне еутаназије увек предузима неки активни чин или радња, уз одређене процедуре којима се иде на циљано изазивање смртог исхода код пацијента.

Пасивна еутаназија, како је указала, подразумева само допуштање да дође до последице, односно лечење секундарних последица, ублажавање бола, не прикочавање на апарат, или скидање са апарата уколико се то конзилијарно одлучи и уз сагласност најближих.

"Ми смо склони као секција да подржимо праксу пасивне еутаназије у стриктно одређеним случајевима када је то потпуно оправдано и медицински и са правне стране и у том делу подржавамо решење из Нацрта ГЗ", навела је Мујић Зорић.

Према њеним речима, став те секције је да се за сада не иде на екстремна решења која су непримерена нашем правном систему.

"Постоје протоколи и процедуре које увелико имају развијене земље, а исто тако и ми тежимо да Србија усвоји добру праксу. Мислимо да треба подржати оно што се ради у пракси и назвати га правим именом, јер имамо у појединим службама праксу пасивне еутаназије, која се назива некако другачије", објаснила је Мујић Зорић.

Ово је само једно од питања "аутомоније пацијента" о ком се у Србији расправља, а то је не само право пацијента да бира лекара, већ и начин лечења и да у крајњој линији и он сноси ризике и последице третмана који одабере.

(Б92)